

BİR GÖKYÜZÜNE ÖNSÖZ

Mehmet Sümer

HECE
şiiir

Mehmet Sümer: 1984 yılında Adıyaman, Besni'de doğdu. Marmara Üniversitesinde Türk edebiyatı okudu. Aynı üniversitede yüksek lisans ve doktora yaptı. Bir grup arkadaşıyla *Şarki* dergisini çıkardı. İki kitabı var: *Göz Gürültüsü* (Hece Yayınları, 2014) ve *Büyük Saat'in Vuruşu: Turgut Uyar Şiirinde Anlatısallık* (Hece Yayınları, 2015).

BİR GÖKYÜZÜNE ÖNSÖZ

Mehmet Sümer

Hece Yayınları: 559

Şiir

©Hece Yayınları

Editör

Hayriye Ünal

Birinci Basım

Ocak 2020

Kapak Tasarımı

www.sarakusta.com.tr

Teknik Hazırlık

www.hece.com.tr

ISBN: 978-605-7547-49-1

Baskı

www.dumat.com.tr

HECE Basın Yayın Reklamcılık San. Tic. Ltd. Şti.

Konur Sokak No: 39/1-2 Kızılay-Çankaya/Ankara

Ankara T: (0 312) 419 69 13 F: (0 312) 419 69 14

e-posta: hece@hece.com.tr

Sertifika No: 17672

İÇİNDEKİLER

I. BÖLÜM: BİTLİS-TATVAN ARASINDA BİR GÖKYÜZÜ

Bir Gökyüzüne Önsöz / 9
Issız Acun / 11
Yorgun ve Beyaz / 13
Dağınık Yaprakları Ruhumun / 15
Güzün Taşınmasına Kesik Bir Ağıt / 17
Ayrıntılı Bir Yağmur / 19
Kalbimin Bazı Yerleri / 23
Karayazgılı Bir Ardıçkuşu / 26
Rüzgârlı Bir Yürüyüş / 28
Uzak Ev / 30

II. BÖLÜM: SUSKUNLUĞUN TARİHİ

Suskunluğun Tarihi / 35
Nisan Ortası Düşünceleri / 36
Bunları Hiç Düşünmedim / 38
Kop Dağından Esen Rüzgâr / 40
Wall Street'te Bir Eski Dünyalı / 42
Örgütlü Saçlarıyla / 45
Otuz Yaşıma Otuz Dize / 49
Bir Misafirin Gelişi Üzerine Üç Pare Şiir / 52

III. BÖLÜM: EŞYA DERSLERİ

Büyük A Görüngüsü / 57
Şeylerin Düzensizliği / 58

I. BÖLÜM

BİTLİS-TATVAN ARASINDA BİR GÖKYÜZÜ

Göğe döneceğim.

Bu güzel dünyada gezintim bittiğinde,

Gidip, güzeldi diyeceğim.

Chon Sang-Beong

BİR GÖKYÜZÜNE ÖNSÖZ

buradan başlıyor bu oturduğum yerden
sonsuz mavi bir gökyüzü
bir uğur böceği elimden uçarak kayboldu dün sabah
bunu görmedi hiç kimse
çiçeğin yaprağından bir kelebek havalandı
sonsuz mavi bir gök içinde
başucumda annem sabaha kadar bekledi
sabaha kadar allah'la konuştu elleri

gözlerinin köşesinden başlıyor
iki kirpiğinin öpüştüğü yerden
sonsuz mavi bir gökyüzü
havaya mutluluk resimleri çiziyor
bahardan kopmuş kuş kafileleri
kendimi görüyorum sana baktıkça
kendimi, mutluluk denizlerinde yüzen
gözlerinin kıyısında

yüzün sabaha açılmış pencere
yağmurdan yeni çıkmış bahçe şenliği
bahçede başlamış kuş âyini mesela
yüzünün bittiği yerde dünya
ay tutulmasında kaçışan afrika kabileleri
ellerini arıyor bütün cüzzamlılar
ellerin gittikçe yükselen süt selleri
nereye sığınacak bilemez yağmurdan kaçan
nereye gider nereye bu gök mahşeri

gökyüzünü buradan anlatmaya başla
buradan iki omzumun buluştuğu yerden mesela
göğsümün altında kaynayan o tufandan
o bütün kitapların ilk ve son sözü
bitmez çalkantıdan, dinmez uğultudan
oradan başlar çünkü büyük yolculuk
oradan, o gökyüzüne önsöz olan

ISSIZ ACUN

hep bir ambülans şoförü olmak istedi, yetmedi
vaktin zuhuruna yetişemedi yazgısı
bir çift söz etmek istedi söz vermediler
boğazında kaldı son sözleri
boğulan alev gibi yüzünde söndü
bir sigaranın yakıldığı son ikindi molası
büyük bir kırgınlık içinde bana döndü
ıssız bir acuna kaldık dedi

sessizliğin yontularak açılan bir yerinde
bir yer bulmuştu kendine: sessizce oturdu
incitmek istemedi oturduğu koltuğu bile
çok gördüler görünmediği hâlde çok kimseye
bir sigaranın yakıldığı o son ikindi molası
ıssız bir acuna kaldık dedi

ah ki bütün yolları koşarak giden bir at
hiçbir yere varamadığını bilir
bitlis-tatvan arasında bir kuşun vurulduğu gökyüzü
hep gri çığlıklarla kesilir
dokunmadan uçar kuşlar gökyüzünün yarasına
efrasiyab'ın çekip gittiği günden beri
şimdi nereye dokunsam o son sigaranın kokusu
ve ikinci molasının ağır yorgunluğu gelir

sözlerin kırık cam gibi durur insanın ciğerinde
giden sen oldun ıssız acun kalakaldı yerinde

YORGUN VE BEYAZ

yorgun beyaz örtüler dağınık yataklarda
üzgün bir surat gibi durmuş bir saat
ve ateş yalımı geçer gibi odaları
mutsuzluk keser bütün film şeritlerini
çekilip gider aramızdan eski tanıdıklar
yorgun ve beyaz

sabah sabah durduk yere çalınan kapı
her gün aynı köşede dilenen kadın
salıncakta durmadan durmadan sallanan çocuk
bir kilise çanı vurur on ikiyi
yorgun ve beyaz

yan masadan işaret ediyor biri
hey bayım diyor yüzünüz düştü geçerken
öyle ya yüzüm o hep taşımak zorunda olduğum
halkalarında güllerin görüldüğü yüzüm
hep bu saatinde gündüzün
yorgun ve beyaz

bir at çekiyor kederini dünyanın
nietzsche'nin ağladığı at sarılıp boynuna
kuskunu ter içinde köpürüp duruyor sağrısı
dili karaya vurmuş balina
susmaktan şişmiş ayakları o atın
yorgun ve beyaz

ben o saat mıyım duvarda duran
yılda iki kez hatırlanan o surat
ya da o at mıyım torina'da ağlayan
boynuna nietzsche'nin sarıldığı at
yaz başı en uzun günün ortası
baş üstü yuvarlanmış gibi bir hayat
yorgun ve beyaz

DAĞINIK YAPRAKLARI RUHUMUN

kapıda karşılaştık aramızda u z u n bir b o ş l u k
ilkçağla yeniçağ arası kadar bir zamançizgisi
koyun sürüleri intihar ettiler topluca
kuşlar elektrik tellerine çarptı o boşlukta
mevsim güz müydü yaz mı çözemedim
ama külçe gibi bir sözcük düştü ortaya
dudaklarında keskin bir metal sesi
geçmiş günlerin geçmediğine dair bir bildiri
bir mutluluk, bir sevinç, bir aydınlık müjdesi
o sözcüğe takılı kaldım öylece orada

çekirdeğin ümididir toprağı yaran
bütün odaları dolaşır bir koku
ansızın bir ses duyduğunu sanır insan
radyodan felaket haberi gelir
göğüslerin boşluğunu daraltan
bağırışlar gürültüler sirenler...
bütün bunlar arasında geçiyor günlerim
gün boyu patsy cline çalıyor sokakta
sen öylece dolaşiyor musun pazarlarda